

Nüüd tulli üks mees ühhe kuuri nurga tagant wälja ja nihutas ennast tašfakeste kartlikult müri äärt möda eddasi, kus pimmedam olli. Seal watas isfi hirmuga iggale poole ennese ümber, kas ehk legi innime kusogil seal lähedal ei olle, kes tedda wõiks ärra nähha. Kui ta julge ennese arwas ollewad, ronnis ta ülles müri peale ja romas siis kui kasš, neljakäppagil eddasi, kunni ta siinna kohta sai, kus müür wašta maea seina kais, astus ta ühhest aknast, mis lahti juhtus ollema, tuppa. Se mees olli agga üks warras, kes selle maearahwast riisuda tahtis.

Kui ta jubba sees olli, leidis ta sedda kambrit üšna tühja ollewad, kambri kõrwas olli perre-ellutubba, kelle üks agga mitte lukkus ei olnud, waid muidu kergest kokkolükkatud.

Warras teadis kül, et selle maearahwas ka nijamma, kui teisedki, keik laadale ollid läinud; agga siiski arwas temma, et mõnni wõis ehk jubba koddu tulnud ja toas olla, ja panni sepárrast omma kõrwa ukse waštu ja kuulas.

Seal kulis temma üht last sure heálega rákivad, ja kui ta lábbi wõtme augu sišse watis, nággi ta ámmarikus, et laps üšna ükšipáini, rištiš káttega ommas wodiš istus; — laps pallus, ni kui ta ikka enne maggama minemist teggi, sure heálega omma Ššameiet.

Jubba mõtles mees selle üle, kuidas omma kurja tödd keige parremine wõis korda sata, kui ta korraga last kulis selge heálega need šõnnad ütlewad: „Ärra sada meid mitte kiusatuse sišse, waid peásta meid ärra sest kurjast!“ Need šõnnad tungisid kõrwašte mehhele süddamesse, ja temma süddame-tunništus árkas ülles. Kui raske pattu tundis ta nüüd sedda ollewad, mis ta praego piddi ette wõtma! Ta panni ommad káed rišti ja pallus ka lapsega ühtlase, süddame põhjast: „Ärra sada meid mitte kiusatuse sišse, waid peásta meid ärra sest kurjast!“ Sa Šummal kulis temma palwet.

Seddasamma teed kust ta tulli, láks ta jälle taggasi, omma tuppa. Seal kahhetses temma díge süddamest omma siamalíšt pahha ellu,